

عنوان مقاله:

تحلیل و نقد تبیین دکارتی لاک درباره ی این باور و ارایه ی تبیینی بدیل مبتنی بر آموزه ی ویتگنشتاین متاخر هر فردی در آگاهی از خودش خطاناپذیر است

محل انتشار:

فصلنامه حکمت و فلسفه، دوره 10، شماره 40 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

مهدی سلیمانی خورموجی - دانش آموخته کارشناسی ارشد دانشگاه فردوسی مشهد

محمدکاظم علمی سولا - دانشیار دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

ما بر این باوریم که: آگاهی فرد نسبت به خودش خطاناپذیر است، درحالیکه آگاهی او نسبت به سایر چیزها و یا حتی آگاهی سایر افراد نسبت به او را خطاناپذیر نمیدانیم. چگونه میتوان چنین عدم تقارنی را تبیین کرد متداولترین پاسخ، معمولا مبتنی بر تبیین دکارتی لاک است. ما ابتدا، این تبیین را به چهار فرضیه فرو میکاهیم و سپس با آشکار ساختن تبعات معناشناسانه، معرفتشناسانه و هستیشناسانه این فرضیهها نشان خواهیم داد که چرا میتوان (و یا باید) به دنبال تبیینی بدیل باشیم. در پایان نیز با اتکای بر آراء ویتگنشتاین متاخر، تبیین بدیلی را ارایه خواهیم کرد که براساس آن، باور به خطاناپذیری فرد در آگاهی از خودش، صرفا به یک پیشفرض زبانشناسانه برمیگردد که ما را برای تفسیر کلام یکدیگر آماده میسازد.

کلمات کلیدی:

خطاناپذیری، آگاهی، محتوای ذهن، زبان، درونگرایی، برونگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/603050>

